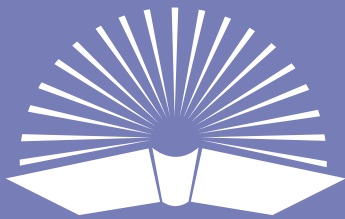

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
שמיני

myshliach.net

שמיני

לקו"ש חלק א' ע' 214 ואילך
מתורגם ללה"ק

שהיא קשורה בזמן אחר, דוגמת הנאמר בתניא²⁰: "ויחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד וכו' אלא שלמטה הוא תחת הזמן".

כך יובן גם ענין קשר של תפילין, לפי הדעות²¹ הסוברות שיש בכל יום להתיר את הקשר ולקשרו מחדש, בכל זאת הוא קשר של קיימא –

ולפי זה גם ההקמה שבשבעת ימי המילואים היא נצחית, בכל זאת אין היא היא דומה להקמה שביום השמיני שאז "הקימו ולא פרקו" בפועל ממש. ביחוד לאחר שביום השמיני ירדה אש מן השמים, דבר שהוא נעלה מאד שלא היה כלל בימים הקודמים.

בכל אופן ענין שמונת ימי המילואים הוא נעלה.

בהמשך הפרשה מדובר במיתת שני בני אהרן והציווי להזהר שלא לבוא לידי כך.

ידוע²² שתוכן מיתת שני בני אהרן הוא – "רצוא" (למעלה) בלי "שוב". מכאן מובן שבני ישראל עמדו אז

י. סדר תוכנה של פרשת השבוע הוא: תחלה נידון ענין יום השמיני למילואים, לאחר מכן – מיתת שני בני אהרן, ואחר, בסוף הפרשה, בקשר לבהמות טהורות וכו' עד – איסור אכילת שקצים ורמשים.

יתרון יום השמיני למילואים לגבי הימים הקודמים הוא בכך ש"ביום השמיני הקים את המשכן ולא פרקו". אם כי כל דבר הנעשה על פי ציווי התורה הוא ענין לנצח¹⁹ –

– משום כך הרי, אף ש"כל קשר שעתיד להתירו – אינו קשר של קיימא", במקרה שנעשה הקשר על פי ציווי התורה הוא קשר של קיימא. ציווי התורה עושה את הדבר לענין נצחי. למטה (בעולם זה) "נמשך" הדבר רק למשך זמן זה, אבל הענין לכשעצמו הוא נצחי.

יתר על כן: אפילו כאשר גם ההתרה העתידה היא על פי ציווי התורה – הרי בשעה שהקשר קיים הוא ענין נצחי. גם ההתרה – בזמנה היא – נצחית, אלא

מכרכר בכל עוז לפני ה', ודוד חגור אפוד בד", ואילו כשמדובר על בוא לעיר דוד נאמר: "המלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה'".

יש להבין את הרמז בשינויים שבין לשון הכתוב לגבי עיר דוד לבין לשון הכתוב לגבי מחוץ לעיר דוד: תחלה מוזכר "ודוד חגור אפוד בד", ואילו בעיר דוד לא מוזכר דבר זה. ב) תחלה נאמר "מכרכר", ואילו בעיר דוד – "מפוז ומכרכר".

כן יש להבין את המסופר בהמשך הדברים כי מיכל בת שאול ראתה את המלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה' "ותבו לו בלבה", ועל כך ענה לה דוד: "לפני ה' אשר בחר בי מאביך כו' ונקלותי עוד מזאת". – לשם מה הקדים: "אשר בחר בי מאביך", והרי די היה בהסברת סיבת השמחה?

יב. ביחס לאפוד בד אומר הרמב"ם²⁴ שאינו משמנה בגדי כהונה, שכן האפוד שבבגדי הכהונה לא היה של בד – פשתן – בלבד, כי אם גם של תכלת וארגמן גו', ומביא הוכחה משמואל הנביא²⁵ שהיה מבני לוי ועם זאת נאמר עליו: "נער חגור אפוד בד".

והרמב"ם מסיק: "אפוד זה היו חוגרים אותו בני הנביאים ומי שהוא ראוי שתשרה עליו רוח הקדש – להודיע כי הגיע זה למעלת כהן גדול

במצב נעלה מאד, עד שהיתה דרושה זהירות מכלות הנפש ממש.

למרות זאת באים, בפרשה זו עצמה, הציוויים בדבר אכילת שקצים ורמשים, שנפשו של אדם קצה בהם, דבר שהוא מאוס גם מבחינת השכל האנושי, ולכאורה נשאלת השאלה: כיצד משתלבת סמיכות פרשה זו לענינים כה נעלים?

אך יש לומר שלמרות שמדובר כאן בדרגות נעלות בא בכל זאת בסוף הציווי בדבר "קבלת עול": "כי אני הוי' המעלה אתכם וגו'" – "על מנת שתקבלו מצוותי" – משום שהרי הגוף קיים אף הוא²³. ומצד שני – למעליותא: שרשו של הגוף, נובע הרי, מדרגה הנעלית משכל, השגה והתבוננות. ולפיכך הוא שייך בעצם לענינים שאינם בגדר השגה כו'.

המסקנה המעשית מן האמור היא כי הכרח להזדקק בכל דבר ל"קבלת עול", אף כשאדם שרוי במצב נעלה. ללא קבלת עול עלולה לבוא, במשך הזמן, נפילה עד לאכילת שקצים כו' ח"ו.

(משיחת ש"פ שמיני. תש"י)

יא. בהפטרת פרשת שמיני מסופר כי דוד המלך העלה את ארון האלקים מבית עובד אדום הגתי אל עיר דוד. על היותם בדרך נאמר: "ודוד

הנבואה, משום שתשכחות והילולים מעוררים הרי כחות נעלמים, כידוע²⁹.

לגבי השמחה שבעיר דוד מוזכר גם "מפזז", ציון לריבוי הריקוד³⁰. מחוץ לעיר לא היה כך הדבר, או שלא היה כל ריקוד. ריקוד נובע, כפי שמוסבר בתורת החסידות, מכך שהשמחה מקיפה את האדם כל-כולו עד שהיא "חודרת" ומגיעה גם לרגלים.

ומשום כך מוזכר "מפזז" רק בפסוק השני: השמחה שמחוץ לעיר היתה למגמה מסוימת – נבואה והשראת השכינה – ולכן – בהגבלה, לא באופן שכל הגוף חדור בה. אך לגבי השמחה שבעיר דוד – שמחה ללא מגמה ולכן בלי גבול – נאמר שהיה גם "מפזז".

יד. כך תובן העובדה שמיכל בת שאול לא הבינה מדוע "דוד מפזז ומכרכר לפני ה' בעיר דוד".

לשמחה מחושבת – אף שאמנם לפי ההלכה "אין רואים את המלך"³¹ במצבים הגורמים רפיון ב"שום תשים עליך מלך – שתהא אימתו עליך" הרי מאחר שהדבר בא במגמה מסוימת – יש מקום לכך בהגיון, ב"טעם ודעת". אך "מפזז ומכרכר" בעיר דוד, דבר שהוא למעלה מהגבלה, למעלה מטעם ודעת, אינו ניתן להשגה.

טו. כך יובן גם אשר השיב דוד: "אשר בחר בי מאביך, – בכך רמז

שמדבר על פי האפוד והחשן ברוח הקדש".

פירוש הדבר כי מאחר שנבואה היא דרגה נעלית [שכן "אין השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר ובעל קומה"²⁶ ובעל שאר המעלות המנויות שם] וכן ישנה אותה שעה חשיבות למלבושים וצורתם – עד שנאמר: "ויפשט את בגדיו" – לכן כסימן לעובדה שאדם מוכן וראוי שתשרה עליו רוח הקדש היתה נהוגה חגירת אפוד בד.

לענין זה שאומר הרמב"ם מצוי מקור בירושלמי²⁷: בנוב עיר הכהנים היו שמונים וחמשה כהנים נושאי אפוד בד, ועל כך שואל הירושלמי: והרי אין כהן גדול אלא אחד? – ומתריך: "שכולם היו ראויים לכהונה גדולה". והן הם דברי הרמב"ם.

יג. אחת ההכנות לנבואה היא – התבודדות, שהיא, בדרך כלל, מחוץ לעיר. כשהיה, איפוא, דוד בדרך, מחוץ לעיר, המקום העיקרי בו הכין עצמו לנבואה, מוזכר שם כי היה חגור אפוד בד.

לפיכך היה גם מכרכר בכל עוז לפני ה', שכן "אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה"²⁸. כן כלולה במושג "מכרכר" משמעות של "משבח", אמירת שירות ותשבחות לפני ה' כדי לעורר את גילוי

רוקדים, מוחאים כף וכו', למרות שלפי המשנה דרוש לדבר הסבר מיוחד על פי תורת הנגלה³², ועם זאת נעשה הדבר בפשטות. לפיכך יש לתת גם את הטעם הפנימי, כאמור:

מאחר שאנו מתקרבים יותר ויותר למשיח,

– מיד לאחר החורבן החלה ההליכה לקראת המשיח, כפי שמסופר במדרש³³ שמרגע החורבן, רק כעבור פרק זמן של "געיה של פרה", נולד מושיען של ישראל, ומרגע לרגע מתקרב הזמן של "ועבדי דוד מלך עליהם", על כל ישראל, "נשיא להם לעולם"³⁴ –

לכן נהוג – וכפסק הרמב"ם³⁵ – הסדר של ודוד עבדי – "מפוז ומכרכר לפי ה'".

(משיחת ש"פ שמיני תשט"ו)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

לשוני שבסדרי עבודת ה'. "עבודתו" של שאול היתה על פי טעם ודעת, לפיכך לא רצה להחרים את עמלק לגמרי, שכן על פי השכל היה צורך ב"מיטב הצאן והבקר למען זבוח לה' אלקיך", כפי שאמר לשמואל.

וזה המובן של "אשר בחר בי מאביך": שאול "הלך אחרי הטעם" ולפיכך ניטלה ממנו המלוכה ונמסרה לדוד, "לצוות אותי נגיד" שעבודתו היתה ב"קבלת עול", כאמור: "ודוד עבדי", ואם כן כשיש רצון למלוכה קיימת – דרושה "קבלת עול", "ונקלותי גו' והייתי שפל גו'" – ללא הגבלה שכלית.

טז. האמור משמש סיוע לנהוג בין חסידים, וכך היה נהוג בין רבותינו, שגם בשבתות וימים טובים

שמיני

מתורגם ללה"ק

בפרשתנו מובאים דיני טמאת אכלין.

הרמב"ם פוסק שלמרות שנוזל טהור שבא במגע עם נוזל טמא נטמא גם הוא, הרי זה דוקא כשהנוזל הטהור כבר נקלט בתוך הנוזל הטמא, אבל כשיוצקים נוזלים מכלי טהור לכלי טמא – כל זמן היציקה, הקלות עצמו לא נטמא. אמנם הנוזל נמוג לכלי טמא שנצב תחתיו, אף כל עוד לא נקלט בו, הנוזל עדין טהור. אם נצליח לקלט את הנוזל בעודו באויר הרי בידינו נוזל טהור.

יש מצב בו הנוזלים שנמזגים מכלי טהור לכלי טמא נטמאים תוך כדי המזיגה, עוד בטרם נקלטו בכלי שאליו יוצקו. באשר הנוזל בכלי העליון הוא קר, ויוצקים אותו לתוך נוזל חם, הרי מפנין שהנוזלים מצלים אדים, האדים מתערבים בנוזל כבר בעת המזיגה. התחתון משפיע על העליון ומשנה את מצבו.

❖ ❖ ❖ ❖

הרמב"ם פותב שרב דיני התורה נתנו כדי לתקן תדעות ולזשר כל המעשים, וכן הוא בנושא שלנו.

הכלי העליון רומז לקדוש ברוך הוא, שהוא העליון האמתי ואין עליון ממנו. הכלי התחתון רומז לנבראים בעולם הזה הגשמי – שאין תחתון למטה ממנו. הנוזל שנמוג רומז לחבור התמידי בין הקדוש ברוך הוא לעולם. הקדוש

ברוך-הוא לא רק ברא את העולם בששת ימי בראשית, אלא הוא מהווה ומחיה את העולם בכל רגע. הקשר בין הקדוש-ברוך-הוא לעולם הוא קשר תמידי. בענייני טמאה וטהרה, פעלת המזיגה (החבור) לא משפיעה על המצב. נוזלים שנוצקו מכלי טהור לכלי טמא לא נטמאים על ידי הפעלה הזו כל עוד לא באו במגע עם התחתון. אנו לומדים שאין העליון משפיע על התחתון, הקשר של הקדוש-ברוך-הוא עם הנבראים לא משפיע על התנהגותנו. הכוח האלוקי שיש בנבראים אינו משפיע באפן דבקותם בקדוש-ברוך-הוא, כי צריך להיות: "ובחרת בחיים" – לכל אחד נתנת בחירה הפשוטה. דבקות האדם בה' לא נקבעת על פי הקשר של ה' עמנו. יתכן חלילה מצב שיהודי שרוי בטמאה, אף שתמיד יהודי קשור לה'. כמו כלי טמא שנמזג אליו כל העת נוזל טהור אך הוא עצמו טמא. ההטהרות לא באה על ידי הקלות מלמעלה אלא על ידי התעוררותו ועבודתו.

מתי בכל זאת יש השפעה של התחתון על העליון? מתי משפיע האדם על הקשר שלו עם הקדוש-ברוך-הוא? כאשר התחתון הוא חם, ועולים ממנו אדים. המים מטבעם קרירים וכדי שמים יהיו חמים יש לעשות מעשה, צריך לבשל אותם, הם בתנועה, מעלים בועות רתיחה. כך העולם – מטבעו, כפי שהוא, הוא קר – צונן. עבודת האדם, השתדלותו, זוהי החמימות, שפועלת גם על העליון. חבור נפלא של הנבראים עם הבורא נגרם על ידי עבודת האדם עצמו.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק לז עמ' 27-30)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

על כמה וכמה עניינים מסופר בפרשת השבוע שמיני. היא פותחת בתיאור היום השמיני למילואים במשכן. ממשיכה עם סיפורם של שני בני אהרן הכהנים שנכנסו בלי רשות להקטיר קטורת ונשרפו מרוב כלות הנפש, ומסתיימת בציווים על איסור אכילת שרצים.

התמיהה:

וכעת בואו ונחשוב קצת על הסדר. אחרי שמספרת על סיפור שני בני אהרן, מוסיפה התורה ומבהירה את ההודעה שניתנה בעקבות המעשה לכל העם. "יין ושכר אל תשתו". והרי ראינו ששני בני אהרן שתו יין וזה מה שגרם להם להיכנס ולהקטיר. זה הביא אותם לכלות הנפש דווקא משום שהיו בדרגא גבוהה ביותר. ומצווי התורה אל כל העם אחרי המעשה, שלא ישתו יין - מבינים אנו באיזו דרגא רוחנית גבוהה היו בני ישראל שהיו צריכים להזהיר אותם שלא יגיעו לכלות הנפש. אם כך, מה מקום יש מיד אחרי זה לדבר על איסור אכילת שרצים ופירוט האיסור?? והרי מדובר על צדיקים גדולים, על עם שנמצא בדרגא רוחנית גבוהה שצריך להזהיר אותו שלא יבוא לידי כלות הנפש. מה מקום יש אם כן לדבר איתם מיד על הדבר הנמוך של אכילת שרצים??

הפתרון:

אלא שזה בדיוק העניין ואז זאת חשוב לדעת ולזכור: כי גם כשאוחזים בדרגא נעלית וגבוהה, זה לא אומר שמותר לנו לזנוח את הדברים הפשוטים. יש להקשיב לצווי התורה בקבלת עול גם אם נדמה שזה פחות שייך למצב הנוכחי. כי קבלת עול היא ביסוד העניין.

אליו" אמר בחשיבות והתקרב אל הילד. "חחח וואי וואי וואי בטח עכשיו שמוליק יחפור לו בכל השפות שהוא מכיר" צחקה רבקי. לשמוליק יש קליטה מיוחדת לשפות, והוא לומד מהמטיילים הרבים שעוברים בביתם קצת מכל שפה. הוא ניסה לשאול את הילד לשמו ולשם הורים בכל השפות שהכיר: פרומוסקית, אנגלית, ברזילאית, צרפתית ורוסית, אבל הילד רק התכווץ יותר על מקומו ולא ענה דבר.

"הוא לא מבין שום שפה!" אמר להם שמוליק בעברית כשהתייחס, עיניו של הילד אורו, "אתם יהודים?" פצה את פיו סוף סוף בעיניים בורקות, "חחח כן!! אז עברית אתה כן מבין" צחק שמוליק והסיר את הכובע של ראשו, מראה לילד את הכיפה שלו. הילד חיבק אותו בהתרגשות, "איבדתי את אבא ואמא שלי ולא מצאתי פה בכל הפארק אף אחד מוכר... וכולם מדברים בשפות זרות שאני לא מכיר, וכבר לא ידעתי מה לעשות. פחדתי שירד הלילה ואני אשאר פה לבד..." סיפר בהקלה.

"אז איזה השגחה פרטית שנפגשנו איתך! לא חשבנו שאתה יהודי ויודע עברית..." אמר שמוליק, "בוא איתנו הביתה, אבא שלי בטוח יוכל לעזור לך למצוא את ההורים שלך..."

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"פוווו אוף לך מכאן!" נשפה חיוש בחוזקה על ג'וק חצוף שטיפס עליה, "אני לא אוהבת את האביב בגלל הג'וקים!" הכריזה בסיכומו של מרדף מתיש עם יתוש גדול. "ואני לא אוהבת את האביב בגלל הניקיונות של פסח" גנחה רבקי. "למה? אני דווקא אוהב! זה כףף! שופכים מלא מים, מדליקים מוזיקה ורוקדים..." אמר שמוליק בעיניים בורקות. "כן זה הבעיה אצלך, שאתה רק שופך מים ורוקד... בסוף רק נשאר בוץ ולכלוך" צחקה רחלי, "בואו נתישב פה בצל ונאכל את הסנדוויצים שאמא שלחה איתנו" אמרה.

הם נטלו ידיים מבריזה שעמדה בצד והתיישבו על הדשא. אמא שלחה אותם לפארק בציבורי כדי שתוכל להתקדם בנחת עם הניקיונות לפסח.

"ברוך אתה... המוציא לחם מן הארץ" ברכה חיוש על הפיתה, נגסה נגיסה הגונה ואמרה בפה מלא "אני הכי אוהבת לאכול בפארק! ככה יש לי הכי הרבה תאבון!", "ששש חיוש חמודה, אסור לדבר עד שבולעים את הביס שלא תהא ברכה לבטלה..." הזכירה לה רבקי.

ילד חמוד בערך בן 10 התקרב אליהם, הוא נראה היה מבוהל. "שלום! אתה צריך עזרה?" שאלה אותו רחלי בפרומוסקית, הילד נבהל עוד יותר ולא ענה, רק התרחק מהם ליד אחד העצים וכמעט פרץ בבכי. "אולי הוא לא מבין פרומוסקית" העלה שמוליק השערה, "תנו לי, אני אגש

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

בפורים חייב כל אדם לשלוח לפחות 2 מנות לאדם אחד. איש לרעהו ואישה לרעותה. ומתנות לאביונים צריך לתת כל אדם לפחות 2 לאביונים.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מענדי פיקל - צאנגמיי תאיילנד
דבורה שירה הלפרין - בולגריה
שיינא חווה סגל - חרקוב
רבקה גבירץ - ברלין
חיה מושקא הלפרין - בולגריה
מושקא ביינשטוק - ספרד
מושקא בוטמן - קומבודיה

ניסן / ניסן

שיר חדש

לקראת יום הבהיר י"א ניסן

בעל מנגן חסידי שניגוניו מושרים כחלק מספר הניגונים החב"די, תמיד הצטייר ברעיוני כחסיד בעל שיבה שהתהלך בליובאוויטש בשנים קדמוניות. רק אחרי שראיתי בשנים תשמ"ב ותשמ"ג שחסידים הלחינו ניגונים חדשים על פרקו של הרבי והניגונים התקבלו והושרו, הבנתי שיש מקום שאציע גם אני ניגונים משלי."

ומכאן כבר הכל היסטוריה. הלחן משובב הנפש שהלחין על הפסוק "וידעו כי אתה שמך השם לבדך" פרץ החוצה בכל העוצמה, ולאחר שהרבי קיבלו בהתוועדות ונהפך ל"ניגון השנתי על פרקו של הרבי" לא הופסק להתנגן כל אותה שנה ("עד היום", אומר ר' שולם, "אני חושב שזהו הניגון המוצלח ביותר שהלחנתי. יש בו מין תנועה מיוחדת").

"בשנייה שהתחילו לנגן את הניגון שלי, מיד יצאתי מהזאל הגדול ורצתי לרמקול שעמד למעלה ושידר את ההתוועדות. רציתי לשמוע האם הרבי מנגן בקולו הקדוש... ואכן תוך כדי השירה יכולתי להבחין בקטעים שניגן הרבי בקולו הקדוש. "אגב", נזכר ר' שולם כשחיוך נסוך על פניו, "באמצע אותה שנה, אירע שהתחיל הרבי בעצמו את הניגון שהלחנתי". בהמשך יחזור ר' שולם ויספר שוב על אותו רגע, בו מצא את עומד בהתוועדות ושומע את הרבי מתחיל בקול רם את הניגון שהלחין.

בשנה שלאחריה זה כבר היה ברור מאליו. הלחן המקפיץ שהלחין על הפסוק "ילכו מחיל אל חיל" התקבל בהתלהבות בקרב אנ"ש והתמימים, והחל להתנגן בהתוועדויות שנערכו ב-770 באותה תקופה.

חגיגות ימי הפורים בקושי הסתיימו, אבל אצל חסידי חב"ד כבר נשואות העינים לקראת י"א ניסן, יום הולדתו של הרבי שלנו. בתקופה הזו של השנה מתחיל רפרטואר הניגונים החב"די להתמלא בעשרות לחנים חדשים על פרקו החדש של הרבי בתהלים, פרי תוצרתם של אנ"ש והתמימים מרחבי תבל. מה שהחל בתחילת שנות המ"מים עם שניים שלושה בעלי מנגנים הפך כיום לגל של עשרות שמידי שנה, לקראת יום הבהיר י"א ניסן, מקדישים את מיטב שעותיהם להלחנת ניגון, מתנת בן לאביו לקראת יום הולדתו.

אולם ללא ספק – על אף גל הניגונים המרובים, ומבלי לנסות "לקלקל את החגיגה" ח"ו - עיני כולם נשואות בזמן פרוס חודש האביב את כנפיו אל בית חיינו, או מדויק יותר – אל ר' שולם ברוכשטט, ששמו הפך מזוהה יותר מכל עם י"א ניסן ועם "הניגון החדש על פרקו של הרבי".

זכה ר' שולם שעשרות מלחניו התקבלו על ידי החסידים והפכו ל'נכסי צאן ברזל' בספר הניגונים החב"די. שמונה מניגוניו עלו על שולחן המלך וזכו לעידודים נמרצים מהרבי. אין ילד חב"די כיום שלא מכיר את "אורך ימים", "ילכו מחיל אל חיל" או "וייתן בפי שיר חדש" - כולם פרי לחניו של ר' שולם.

וידעו כי אתה

"זה היה בהתוועדות י"א ניסן של שנת תשד"מ", סיפר לפני תקופה ר' שולם. "עד לאותה שנה לא העזתי להלחין ניגון ולצפות שעוד ינגנו אותו כמו כל ניגון חב"די רגיל באמצע התוועדות של הרבי.

גם הרבי עצמו הראה במהלך השנה חביבות מיוחדת לניגון זה, כשעודדו במרץ עשרות הזדמנויות.

תבוא לפניך תפילתי

לקראת י"א ניסן של שנת תשמ"ט לא בחרה ו'עדת הניגונים' את הניגון שהלחין באותה שנה ר' שולם. ימים מספר קודם י"א ניסן, במהלך התוועדות של תלמידי הקבוצה שהתקיימה באחד מבתי השכונה נכנס ר' שולם, ועל אף אי בחירת הוועדה בניגונו, התחיל לנגן בפני הבחורים את הלחן שהכין. התנועה המיוחדת בלחנו על המילים "תבוא לפניך תפילתי הטה אזנך לרינת" שבתה את ליבות הבחורים, שתיכף החליטו: יהיה אשר יהיה, זהו הניגון הראוי לעלות על שולחנו של מלך ביום הולדתו. אצל אלה שהבינו דבר או שניים בהתרחשות דברים בליובאוויטש כבר לא הייתה שאלה מאז אותו לילה: חרף הוועדה והתכנונים, מה'בייסמנט' הזה יצאה ההחלטה מה יהיה הניגון השנה.

הגיעה התוועדות י"א ניסן. החוזר ר' יואל כהן, שהריח כבר איזה ניגון מעדיפים הבחורים לשיר, נעמד לפני ההתוועדות וביקש מכולם לנגן אך ורק את הניגון שהחליטה הוועדה בכדי שיהיה סדר וכו' וכו'.

הרבי נכנס להתוועדות ופתח בשיחה. השיחה נסבה אודות הפסוק הראשון בפרקו החדש בתהלים – "שיר מזמור לבני קורח". במהלך שעה ארוכה התעכב הרבי לבאר מהו החילוק בין "שיר" לבין "מזמור" מהו החידוש ב"בני קורח" ומדוע "למנצח" וכו'.

אחרי כזו שיחה, שבה האריך הרבי לבאר הדק היטב

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

את הפסוק הראשון של פרק פ"ח, היה ברור לכולם שהניגון הבא צריך להיות קשור עם "למנצח". למרבה המבוכה דווקא בניגון אותו בחרה הוועדה באותה שנה לא נכלל פסוק זה... הרב צבי גזנבורג שתפקידו היה להתחיל את הניגונים בהתוועדות ניסה מיד להתחיל את הניגון "דידן נצח", אבל ר' יואל שכבר הבין כי "הקרב אבוד" עשה מיד בידו תנועת ביטול לכיוון, כאומר: זהו זה, הבחורים ניצחו...

לבחורים כמובן השיחה הייתה המכה בפטיש. תוך שניות אחדות געש בית חיינו בשירת לחנו של ר' שולם ברוכשטט שכמובן החל עם הפסוק "שיר מזמור לבני קורח".

"באותה שנה, כשבאתי להלחין את אותו ניגון ועברתי על הפסוקים שבפרק, הבחנתי מיד בפסוק הראשון וידעתי שהוא יכלל בפסוקים שאכניס לניגון", משתף ר' שולם ממה שאירע באותה שנה. "שנה לפני זה, תשמ"ח, היה פסוק דומה בפרקו של הרבי ("לבני קורח מזמור שיר") והיות שאז התייחס אליו הרבי בהתוועדות, מיד ידעתי להכניס אותו לניגוני.

"לאחר אותה התוועדות, לאחר שראיתי כי בעידודו הנמרץ של הרבי דווקא הניגון שלי התקבל חרף הלחצים והוועדה וכו', נטלתי כמות גדולה של 'לחיים' והתגלגלתי מתחת לשולחנות מרוב שמחה".

"עניין קצת דומה לכך, שזכיתי לכוון לרצון קודשו של הרבי, אירע גם בשנה שלאחריה, לקראת י"א ניסן תש"נ", ממשיך ר' שולם. "באותה שנה הניגון הולחן על הפסוק "כרתי ברית לבחירי", ולקראת סיום הניגון שמת לי לב שיסתדר טוב עם המנגינה עם אוסיף את שלושת המילים של הפסוק הראשון – "משכיל להימן האזרחי" בסוף הניגון. אכן כך עשיתי.

"בהתוועדות של י"א ניסן אותה שנה, אכן דיבר הרבי בפרק זה ש"נעוץ תחילתן בסופן וסופן בתחילתן". אצלי כאמור זה התבטא בניגון. נו, ברוך שכיוונתי".